

זברי הכפר

בשעה טובה!

כיתת תמו

שלום כיתה א'

מילים: אהוד מנור

עידית גלוק

מורן קולינס

אלי ראובינב

מיכאלה טנא

ליהי רוזנקרנץ

גוני שינדלר

דנה קמה - קמה דנה

חנה קמה - קמה חנה

קם ערן

גם חנן

שרק אתמול הלכו לגן

דנה קמה - קמה דנה

חנה קמה - קמה חנה

ופתאום

מהיום

קמים הם ואומרים שלום

קמים הם ואומרים שלום

שלום, שלום, שלום, שלום כיתה א'

שלום לגננת, לגן

שלום, שלום, שלום כיתה א'

הגענו, אנחנו כאן.

גיליון מס 1963 * כ"ח באב תשס"ה * 2 לספטמבר 2005

כפר-הנשיא * עלון פנימי



sachlav@kfar-hanassi.org.il

HAPPY Birthday

עפרה משיח סת הירס יונית בלומנטל חן דבולט	7/9	תרצה בן-דוד מרדכי בן-נתן הדס שוורצבורד גל קוטלר (נכד בן-עטר)	4/9
איציק בן-דור חניתה בן-דוד אלון ירדן בראודי (נכד פוטש)	8/9	ברנדה סמיט ונסה ויסבורט ארז מרציאנו (נכד-דיוויס-גרשמן) יאיר בן זאב דוד כהן (נכד ר. כהן) סתיו אזרן (נכדה שיינגזיכט)	5/9
ג'ם פרימוסט (נכדה) שלומית בריל (ת)	9/9	נועם שיין מרגלית שחר אלינה חרוש (נכדה-וوترמן) אבידן פינק אליה אגם	6/9
דויד דיבון תומר מרקוביץ (נכד שיין) לבנה אגם טל שפרונג	10/9		



ימי נישואין

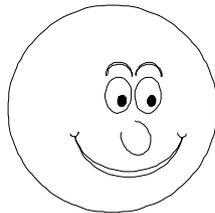
ריימונד וראובן גוטר	5/9
רג'י וג'יסון פרלסון עידן ומלני שובל שרית ודישון בילגורי ענת וסער נצר	6/9
מיכל ורובי המרשלג	7/9
אורית ואיל אורן	10/9

לכל התלמידים
שנת לימודים מוצלחת

מהעורכת

ובכן, למי שעדיין תוהה, כמו שזה נראה, זו אני הממשיכה לערוך את העיתון הכי פופולרי ונמכר בכפר, ובתפוצות כפר-הנשיא. צריך לו לאדם שירצה להתפטר, שיעזוב מקום עבודה, או שילך לעולמו רחמנא ליצלן כדי לקבל מילים טובות על פועלו ומסירותו.

ובכן, אני לא הרחקתי לכת, אני עדיין כאן. אך בדרכי לסיים את עבודת עריכת העלון הזה, קיבלתי כל כך הרבה מחמאות, ובקשות להמשיך את עבודתי זו, שמלאני ליבי ופשוט נכנעתי.



"כי מה צריך לו לאדם?
מילה טובה
חיוך
והעולם כולו אצלו על כף היד".

אז אני כאן עדיין בינתיים.
ובהזדמנות זו רוצה אני כאן לבקש סליחה מראש על טעויות כתיב, שהיו ויהיו, או מילים שהתעוותו עם תהליך הכתיבה עד ההוצאה לפועל לחלוקה לתאי הדואר.

לעיתים נובע הדבר פשוט משום שהכתוב הגיע למערכת ברגע האחרון ואילו צי הזמן של הקלדה הדפסה וההעברה לשיכפול הם הגורם של לחץ זמן שמביא עלינו צרות קטנות שכאלה.
וחבר'ה – לא צריך להגזים, ולא חובה ליפול מהרגליים, אם מידי פעם נופלת טעות דפוס באיות שם או פיספוס תאריך... קצת פרופורציות.

הכוונות הן טובות, והעשייה המבורכת של צוות שלם שעומד מאחורי הדברים הם העיקר.

משולמית שמארגנת את ימי ההולדת וימי הזיכרון – ושולחת באימייל אלי.
דורית ב. שדואגת (רק למעני) לאתר כותבי פירוורים ולערוך רשימה לפי תאריכי כתיבתם. הרשימה אצלי.

ציונה שמקלידה – אמנם לא הרבה לאחרונה, כי הרוב מגיע אלי באי מייל.
אני שמלקטת אוספת סופגת עורכת ומגיהה.

ווילי שמצלם ומשכפל את החומר ל-220 חוברות.

"המפגש" שאחראי על יצירת חוברות מערימות הדפים שמגיעות אליהם.

בת שבע או/ו **צביה ק.** שמחלקות לתאי דואר את אותן חוברות.

ודויד אלמן שמקבל ממני את החומר ודואג לפזר אותו לתפוצותינו הקרובים והרחוקים.

תודה וברכה לכולם ולקוראים הנאמנים שנהנים ומפרגנים.

שושנה שרקי



פירוורים

הפירוורים השבוע מוגשים ב...איך לא?
ברגישות ונחישות. נראה שזה טרנד חדש במדינה
ומדוע לא לאמצו אצלינו ב"דברי"?

שנת הלימודים עומדת בפתח כשמשרד החינוך נחוש להפעיל גם את הרפורמות והמורים נחויים לעמוד על שלהם. חוק חינוך חובה חנים עולה הון תועפות להורים והמושג "חנים" מקבל כאן משמעות מיוחדת. היכן כאן הרגישות תשאלו? ביום ג' אמור להתקיים טקס פתיחת שנת הלימודים בכפר הנשיא וכאן נראה לי שאכן נראה רגישות.

ברגע כתיבת שורת אלו אנו עדיין כשעה לפני אותה "קטרינה", הסופה הנוראית בדרגה 5 העומדת לפגוע בעיר ניו-אורליאנס. אני מודה בבורותי בכל נושא ההוריקנים של צפון אמריקה אבל זה נשמע מפחיד למדי. גם כאן, הטבע נחוש לעשות את שלו והממשל נחוש למנוע פגיעות בנפש. מעניין האם יש לטבע רגישות, ואם כן במה זה מתבטא?

ואם ברגישות מדובר.....

רומן חסר! חסר מאד, מהרבה בחינות. מילוי טיפה בים החוסר הזה הם; אלינוע שלקחה על עצמה את ניהול צי הרכב שלנו, ובריאן הממלא את החסר בשטח ההסעות השונות. בעת כתיבת שורות אלו אנו בפתחו של יום השלושים ללכתו של רומן מאתנו בפתאומיות נוראית כל כך.

ואם ברכב מדובר. אחד מרכבי הסוברו הותיקים הלך ל"שדות הציד הנצחיים של המכוניות" כאשר היה שותף בעל כורחו לתאונה. לנהג שלום. לרכב שלום(!)

לכל חובבי הבריכה, כדאי לברר את שעות הפתיחה המשתנות עם כניסת חודש ספטמבר. למרות הנחישות של חום הקיץ, הרי שהחורף בכל זאת מתקרר באטיות וזהירות ממש על קצה הבוהנות אבל גם הוא נחוש בדעתו להגיע. אחד הדברים הטובים (תמיד יש חצי כוס מלאה, רק צריך להסתכל) הם שיש ביקוש פתאומי לגגות וזה נותן עבודה לבעלי המקצוע המתאימים, אבל זה גם מראה על אופטימיות וראיית הנולד שהרי אחרי קיץ כזה מי זוכר שיש דבר כזה שנקרא "גשם"?

שמועות עקשניות ונחישות מדברות על שקנאים המתחילים להגיע למאגרי המיים של דרום הגולן. את האמת.... העניין שלי בציפורים הוא בהיותם על הצלחת אבל לחובבים שבינינו, גשו לאיציק, הוא בוודאי יודע.

מכבי תל אביב ניצחו את ביתר ירושלים!! - טוב, זה כנראה חשוב כי אחרת מדוע מדברים על זה כל כך הרבה בטלויזיה?
לא רוצה לקלקל לצמד ה"גימלים" (אבי ושבי) את הנושא - אז זו תזכורת בלבד.

תמיר שפרונג עדיין מזיע כמו - כמו שרק תמיר יודע. אל תראו אותו ככה, להזיע אצלו זה תחביב. לאחרונה הוחלט לנצל את כישוריו בשטח זה ולהצמיד לו תחנה הידרו אלקטרית, דווקא בקיץ!

ואפרופו תחנות הידרו אלקטריות.

כל מה שנוגע לפרוייקטים ענקיים הועבר לנו ביום שישי האחרון ע"י ברוס וויטהם במצגת מעניינת במיוחד. מי שלא ראה פנצ'ר בגלגל בקוטר 7 מטר לא ראה פנצ'ר מימיו! הפרוייקטים האלה שהם מרשימים בפני עצמם, נמצאים בצל של זה האחראי להם. הג'ינג'י מ-"למטה בתחת" (Down Under) הוא המנהל את עבודות הענק האלה. מי שלא היה הפסיד.

בדרמה המתמשכת של "שיוך דירות" שני הצדדים מתנצחים ומתנגחים ללא הרף ואם זה מראה על נחישות...טוב...שיהיה. הרגישות כאן היא דבר שקשה לראות והנושא מזמן ירד מעניין שיוך הדירות לעניין של למי-מותר-לאמר-מה-והיכן? מישהו זוכר מה בעצם הבעיה? מעניין שנושא כל כך חומרי מעסיק רבים כל כך בצורה אינטנסיבית כל כך. כן אני יודע....מיד יגידו לי שזה עניין עקרוני. עקרוני... עיוני? שיוך דירות?

המושג של תושבים בכפר הנשיא הפך לנושא מעניין במיוחד. אודה על האמת אישית לא רציתי במיוחד אנשים מבחוץ שיבואו לחיות בתוכנו עד - עד שראית את האנשים בהם מדובר. הסיבות לכך אינן ברורות אבל נראה לי שהתברכנו במגוון מיוחד, מעניין ואיכותי של תושבים היושבים היום בתוכנו. אז מי שרוצה לאמר לי "אתה רואה! טעית!" נכון. מודה באשמה. נראה לי שבאיזה מקום מגיע לנירה איזו מילה טובה על העבודה שהיא משקיעה בתחום הזה.

"עם ישראל חי"

חשבון פשוט מראה כי אם נסכם את כל ההרוגים בכבישים, מפיגועי טרור, מלחמות, נפגעי פשיעה, אלימות במשפחה, התקפי לב, שבץ, סיגריות, לחץ דם, סרטנים למיניהם, תאונות עבודה, פגיעות ספורט, התאבדויות ו"סתם" מוות מזקנה ואפילו המתים שאנחנו הורגים מחדש כשאנו מעבירים אותם מקבר לקבר. סיכום כאן יראה שהביטוי "עם ישראל חי" הוא די נבוב ולא ממש משקף את המצב, ועל כן עלינו להביט בכנסת, בצמתים, בממשלה, במגרשי הכדורגל ולמעשה בכל פינת רחוב ולהודות לאלוהים שיש כל כך הרבה רעש ומהומה בכל מקום שהרי גרוע מכל זה הוא דממה של בית קברות. לכן בפעם הבאה ששומעים את כל ההמולה של "כוכב נולד" או כל זיהום אקוסטי אחר דעו לכם שהגאולה בדרך ואכן "עם ישראל חי!!"

דבר אחד לא מובן לי. כיצד מסתדרים הביטויים השונים זה עם זה. יעני... שמע! אני ממש נחוש כזה....כאילו... דאאאאא.....

דוד אלמן

שלום שבת לכולנו



מהגיל הרך

אפתח בברכות לבוגרי הגיל הרך, שפורחים מהקן ועולים לכיתה א'. הצלחה להם ולהוריהם. הקבוצה ששמה 'תמר' מונה 6 ילדים - אלי ראובינוב, גוני שינדלר, ליהי רוזנקרנץ, מורן קולינס, מיכאלה טנא ועידית גלוק.

את שנת תשס"ו אנו פותחים עם 70 ילדים במערכת. סה"כ יהיו 4 בתי ילדים. **יסמין** - ישמש כבית תינוקות ופעוטון, **בשחף** יהיה גנון, **גן שקד** הוא הגן הצעיר. **וגן רימון** הוא הגן הבוגר.

מצבנו הדמוגרפי בכי רע. אמנם אנו מבורכים בבנים חוזרים, בתושבים ובלידות חדשות, אך במערכת יש רק 13 ילדי משק, 15 ילדי תושבים וכל היתר (42) הם ילדי חוץ.

במערכת שלנו יש צוות של 15 עובדות, מתוכן 10 חברות ותושבות.

מערכת הגיל הרך בכפר הנשיא רכשה מוניטין מצוין באזור, והביקוש להתחנך אצלנו רב. הילדים מגיעים אלינו מחצור, ראש פינה וצפת. אנו מקפידים להעניק תכנים חינוכיים להעשיר את הילדים ולשמר את הציביון הקיבוצי עד כמה שניתן, ויחד עם זאת לעמוד במסגרת תקציבית מוגבלת מאוד.

צרה חדשה נחתה עלינו השנה, מכנים אותה בשם "איזורי רישום". למה זה נוגע אלינו? כי כדי לקבל תקן גן ממשרד החינוך (משכורת לגננת +תקציב), אנו זקוקים ל- 11 ילדים מגיל 3 עד 6 שהם תושבי המקום. כל ילד שמגיע אלינו מבחוץ, חייב להמציא אישור מהמועצה האזורית אליה הוא שייך, שמשחרר אותו לטובת מועצה אזורית שלא בתחום אזור מגוריו. כאן מתחילה הבעיה מול הרשויות שלא מעונינות שילדיהם יתחנכו מחוץ לבית, ולכן הם לא מאשרים תקן = כסף, ובעקבות הכסף מתחילה מלחמת הקיום. השנה, הצליחו ההורים להשיג אישורים, כל אחד בדרכו ובקשריו ואנו מסודרים (פחות או יותר).

לגבי השנה הבאה אנו חייבים להיערך מבעוד מועד ולחשוב איך תיראה המערכת שלנו, כי מתוך ילדי החברים והתושבים שהוזכרו בתחילת המכתב, 8 לפחות יעלו לכיתה א'.

מה יהיה עתיד הגיל הרך? האם השכונה תציל אותנו? האם יהיו פתאום המון לידות? האם ילדינו יתחנכו מחוץ לקיבוץ? מה זה אומר להיות קהילה ללא מערכת חינוך וכיצד זה ישפיע על אורחות חיינו?

קצת חומר למחשבה

שבת מבורכת לכולנו
איילת מרום



עוד בענייני מכתבים גלויים ושיוך דירות

לאחר שקראתי את מכתבו האחרון של גדעון לוי ואת מכתבה של אילנה ולר (כהן) החלטתי שחשוב להציג עוד כיוון ראייה והשקפה בקשר לנושא שיוך דירות וכל מה שמסביבו.



גדעון, איתי ואחרים,

אינני מכיר אתכם, פרט למראה, ואני מניח בסבירות גבוהה שגם אתם אינכם יודעים מי אני, וזה באמת לא כל כך משנה לי, אך אני חושב שרצוי שתדעו קצת עלי ועל אחרים כמותי החיים בכפר הנשיא. אמנם איננו בני משק, אך בהחלט יש לנו זכויות לא מעטות כאן.

אני נמצא בכפר הנשיא עם משפחתי כבר למעלה מחמש עשרה שנה. החל מהיום הראשון להיותי כאן, אשתי ואני עובדים ומתפרנסים, ותורמים לפרנסת הקהילה של כפר הנשיא, ולחיי התרבות והחברה.

אמנם הורי לא היו שותפים להקמת הקיבוץ, אך ברגע שהפכתי לחבר מן המניין, אני נושא בעול החובות של הקיבוץ, אני לוקח חלק בחיי היום יום, בחיי התרבות והחברה, ואילו אתם שהחלטתם לא להישאר כאן, וזו זכותכם המלאה, לא שותפים בעול היום יום, לא שותפים בחוב, לא שותפים בפרנסה, לא שותפים בתרבות פרט לאירועים ספציפיים מועטים, אלא מגיעים הנה כאורחים, רצויים אמנם, אך זה הכל.

מאז שהחל תהליך ההפרטה, ובעיקר מאז המעבר למודל רשת הביטחון, אני ועוד רבים מחברי, מפרישים חלק נכבד מהכנסתנו החודשית לפרנסת הוריים הקשישים (כפי שאתה גדעון הגדרת) במקום להעביר את כל הכנסתנו לילדינו שלנו. אנו עושים זאת כי אנו חלק מקהילה שהחליטה שהיא רוצה לתמוך באותם אנשים חלשים כלכלית (מסיבות גיל או כל סיבה אחרת), כדי לא להפקירם להתמודד בעצמם עם המציאות המתחדשת. לי אישית ולאשתי יש שישה ילדים ובהחלט יש לי צורך בכסף שאני מפריש לטובת תמיכה בחלשים וגם לטובת החזר החוב של הקיבוץ. אינני סבור שאתם רשאים להתערב בחיינו בצורה בה אתם מנסים לעשות זאת, והכל באצטלה של היותכם בני משק ויורשים פוטנציאליים של הוריים. לידיעתכם, גם לי יש הורים קשישים, אך הם גרים בתל אביב ואין אף קהילה שתומכת בהם מבחינה כלכלית מלבד מה שיש להם בעצמם, ואם אין להם, הם צריכים להסתדר ואין להם לאן לפנות מלבד אלי ואל אחותי.

אתם בני המשק שעזבו את הקיבוץ לפני שנים לא שותפים שלי בשום חלק מחיי, וגם אין לכם מבחינתי חלק בחיי הקיבוץ פרט לזיכרונות שלכם וכמובן להוריים החיים כאן. אם החלטתם בעבר לצאת מכאן ולהשאיר את מי שנשארו לחיות את חייהם, המשיכו בכך ותנו לנו לנהל את חיינו כרצוננו. אל תתסיסו את החברה כאן ועל תייצרו פרובוקציות שונות ומשונות. אינני מוכן להתחלק אתכם בדבר, כי אתם לא חולקים אתי את כספכם או כל דבר אחר. כפי שההורים שלי יחליטו בעצמם מה הם עושים עם רכושם ולמי יורישו איזה חלק ממנו, גם אנחנו

נחליט בעצמנו מה נעשה עם רכושנו. להורכים יש זכויות רבות כאן, והם ממשיכים להתקיים כאן בזכותי ובזכות אחרים כמותי ולא בזכותכם. לא ידוע לי שמי מכם בא להנהלת הקיבוץ לפני מספר שנים בהצעת לתמיכה וסיוע כספי כשהקיבוץ היה במצב חירום מבחינה כלכלית, ולו רק כדי להבטיח שהורכים יוכלו להמשיך לחיות בכבוד. כמוכן לא ידוע לי על השתתפות שלכם בכיסוי הוצאות ההרחבה של בתי הוותיקים בקיבוץ שעבורן משלמים אני וחברי את המשכנתא מדי חודש. האם אתם זכאים לרשת גם את זה? מה נזכרתם פתאום עכשיו? האם אתם תסייעו לקיבוץ לצאת מחובותיו האדירים כדי שניתן יהיה לשייך את הדירות של החברים?

מה אתם מציעים מצדכם מלבד הדרישה לקבל? אם אשמע מכם רצון לתרום ולהשתתף במאמץ, אוכל להתייחס לדרישותיכם. בשלב הזה אין לכם כל זכויות ותאלצו לקבל את ההחלטות שיתקבלו כאן בצורה דמוקרטית ומסודרת גם אם לא ייראו לכם.

הדרך בה בחרתם ללכת היא שגויה. פניות לעורכי דין ואיומים עלינו בתביעות משפטיות הם לא הדרך להגיע לתוצאות. מעשיכם יכולים להוביל את המקום הזה לקריסה במקום לסייע להתרוממותו, והתוצאות מבחינתכם יהיו אף גרועות יותר ממה שאתם רואים כיום.

אני פונה אליכם ומבקש שתשקלו שוב את צעדיכם ותשנו את דרככם כך שבאמת נוכל להיות שותפים אמיתיים כשכל אחד תורם את חלקו ולא רק דורש את חלקו מבלי תרומה. פנו להורכים שיציגו כל דבר שעולה על רוחם בפני המוסדות המסודרים שלנו כפי שעשו עד היום בכל נושא אחר, וסמכו על מוסדות אלה שיפעלו בהתאם להחלטות שהתקבלו.

אשמח לשוחח עם כל אחד מכם מתי שתבחרו וללבן בדיון ענייני את כל הפנים של הנושא.

שלמה ויסבקר



בריכת השחייה

שעות פתיחה לחודש ספטמבר

בוקר 10.00-12.00

צהריים 14.00-18.00

תבוא הודעה לגבי אפשרות פתיחה בחודש אוקטובר

הצוות

תשובה לגדעון לוי וקבוצת בנים, איתי אהרון,



האם יש עוד?

מאז המפגש המפורסם עם איתי (וקבוצת הבנים שהוא ייצג) והזמנת עורך דין לאותו מפגש, אני מרגישה שאתם רוצים לשלוט בחיי ובהחלטות הקשורות לשיוך דירות. הדרך הכוחנית בה בחרתם לפעול, גרמה לחשדנות, אי אמון וסכסוכים בן אנשים ובחברה כולה. עם הצגת העובדות החברה חזרה ליכולת לטפל בנושא בצורה מאוזנת יותר.

הרמזים שאתם מפיצים על קבוצת לחץ שדוחפת לכיוון מסוים אינם נכונים. הוועדה חייבת להתחשב בכל סקטור של הקיבוץ ולא רק בשכבת הוותיקים. בסופו של הדבר החברה, כולה, תחליט על דרכה בנושא שיוך דירות כמו בכל נושא אחר.

מעשיכם גורמים לי לחשוד בכוונותיכם בבקשה של גדעון "להכיר בכם כחלק אורגני ולגיטימי של התהליך". הוזמנתם לוועדה כמה פעמים וגם לשמוע ולהשמיע את דבריכם לפני כל החברה, במקום הידברות בצורה שאנו רגילים, הקדמתם את המועד עם המפגש המפורסם שהזכרתי לעיל ובהמשך קיבלנו מכתבי איום מעורך דין על חברתנו כולה, וגם על חבר אחד בודד. אני חשה שאתם לא רוצים להשמיע ולשמוע, אלא **לשלוט בתוצאות**. שני המשפטים בסוף מכתבך גדעון כתובים באותה אווירה של איום! הבנתי ממשפטים אלו היא "תחליטו, אבל אם ההחלטה לא תהיה לשביעות רצוני – ראו הוזהרתם!".

אז יש לי שאלה אליך גדעון "האם לחברת כפר הנשיא, **בעייניך**, הזכות להחליט בשביל עצמה? הרי גם אני כפופה להחלטה אם היא מוצאת חן בעיני או לא, ואני אקבל את ההחלטה או אנקוט בצעדים הלגיטימיים בתוך החברה לשנות אותה - ולעולם לא אחשוב ללכת לעורך דין ולתבוע את החברה שלי.

משום שהפרתם את האימון בדרך הכוחנית בה פעלתם, אני מציעה דרך על מנת להחזיר את האימון והיא, להסיר כל איום שהוא. שתבואו אלינו בצורה הרבה יותר עדינה, ושתכירו בעובדה שיש כאן חברה עם הרבה נפשות ועם רגישויות שונות.

ג'נט פרימוסט

נ.ב. זכותו של איתן להגן על עצמו ועל הוועדה ולהסביר לחברה את העובדות.
נ.נ.ב. תודה לאדם ולאילנה על מאמרים נהדרים.

קטע שנכתב למסיבת הפרידה מגן-רימון לילדים העולים לכיתה א'

שלום כיתה א'
גן-רימון להתראות.
בילינו כאן ביחד שנים נפלאות.

שלום, שלום לפינת הבובות,
אתן הייתן חברותינו הטובות.
עכשיו בבית הספר יחליפו אתכן ספרים ומחברות.



שלום לכם צעצועים נפלאים,
איתכם לשחק היה כיף ונעים.

ביי ביי לגו, להתראות "מונופול",
עזרתם לנו מאוד להחכים ולגדול.

שלום פינות יצירה, ציור ומחשב,
עשיתם לנו כל כך טוב על הלב.

להתראות חצר גרוטאות, שלום גן אסתר,
אתכם לא נשכח ואפילו נבוא לבקר.

תודה לכן גננת ומטפלות יקרות.
נקווה שטובות כמוכן תהיינה גם המורות.

להתראות גם לכם בני הגן הצעירים,
נשמח לחזור ולשחק איתכם לאחר גמר השיעורים!

שלום, שלום לכל מערכת הגיל-הרך
את התקופה שעברנו יחדיו לעולם לא נשכח!

וגם לכם הורים יקרים נגיד היום שלום,
תודה רבה שהבאתם אותנו עד הלום.

מאיתנו ילדי גן-רימון הבוגרים: אלי רובינוב, עידית גלוק, ליהי רוזנקרנץ, מיכאלה
טנא, תומר אקריש, תומר בן-סימון, יובל כספי, מורן קולינס וגוני שינדלר.
ומצטרפים ההורים. כתב: אבי רוזנקרנץ